

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7942 van 27 februari 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VINCKE en van attaché F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, tot de Tigré-etnie te behoren en geboren te zijn in Hargigo. Voor uw vertrek uit Eritrea was u woonachtig in Massawa.

U heeft Eritrea verlaten op 14 december 2005 en op 13 januari 2006 in België asiel aangevraagd.

Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal werd uw broer, Ahmed in 1996 thuis opgepakt voor militaire dienst. Uw problemen in Eritrea zijn begonnen toen u datzelfde jaar op uw school door militairen werd opgeroepen voor de zogenaamde "Matut" (een werkprogramma voor scholieren) samen met de andere zestien à achttien jarigen. Men vertelde jullie dat deze Matut slechts één maand zou duren en dat jullie nadien terug naar school konden. Zes maanden later was de Matut echter nog altijd bezig en moest u ten gevolge van een werkongeval gehospitaliseerd worden. De andere leerlingen bleven achter en werden later naar Sawa gebracht om in de oorlog met Ethiopië te gaan vechten. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis te Massawa kwamen de militairen uw dokters ondervragen. Ze wilden u opnieuw meenemen, maar de dokters verzetten zich hiertegen. U werd geopereerd aan uw linkervoet. Uw dokter gaf u een vrijstelling van militaire dienst en/of Matut en na uw herstel keerde u terug naar huis. Later volgde nog een operatie aan uw rechterschouder.

Begin mei 1997 werd u tijdens een razzia door militairen opgepakt voor militaire dienst en naar het politiekantoor in Massawa gebracht. U weigerde uw militaire dienst te vervullen omdat u een medische

vrijstelling had en omdat u alleen thuis was bij uw moeder. Uw broer was reeds in het leger en uw vader was gestorven in de onafhankelijkheidsoorlog. Omdat u weigerde, werd u de volgende dag naar de "Algemene gevangenis" in Al Duchal gebracht. U werd ongeveer drie jaar vastgehouden zonder berechting. Tijdens uw detentie werd u herhaaldelijk misbruikt door uw medegevangenen. Wanneer u de cipiers om een overplaatsing naar een andere cel vroeg, werd u in een cel opgesloten waar de situatie nog erger was. Na ongeveer acht maanden detentie sprak u een officier hierover aan. Hij nam u echter mee naar zijn bureau en sloeg u. Toen de cipiers vernamen dat u over hen had geklaagd, werd u door hen gefolterd. Na uw vrijlating, begin 2001 keerde u terug naar huis, waar u vernam dat uw broer was overleden. Uw moeder was ziek. Een vriend van uw vader, een zekere Abubaker (H. K.) opende in 2001 een winkel in Massawa, waar uw moeder ging werken. In 2002 begon u in een hotel, "Saboia" te werken. Na één jaar ging u in een andere hotel, "Torino" aan de slag. Twee à drie dagen later kwam de politie er langs. U was er niet en ze spraken met de eigenaar van het hotel. U moest naar de politiepost gaan. De volgende dag ging u erheen samen met Abubaker en kwam u te weten dat u werd gevolgd. De politie wou weten waarom u van werk was veranderd en vertelde u dat ze u volgden. In augustus 2004 stopte u met werken in het Torino hotel en ging u uw moeder in de winkel helpen. Eind oktober 2005 overleed uw moeder en nam u haar werk in de winkel over. Na haar overlijden werd u niet meer gevolgd. Na een maand hernamen ze de surveillance en op 2 december 2005 werd u in de winkel van Abubaker opgepakt voor militaire dienst door de personen die u surveilleerden en militairen. De militairen arresteerden ook anderen en jullie werden naar de politiepost gebracht. Daar aangekomen, werd u naar het bureau van een officier gebracht die u vertelde dat u bij het leger moest om te vechten in de oorlog met Ethiopië. Er waren nog schermutselingen aan de grens en de dienstplichtigen werden daarheen gestuurd. U weigerde in het leger te gaan omdat u als enige overbleef van uw familie en omwille van uw verwonding. Bovendien weet men niet wanneer men terugkeert en was u niet overtuigd van de oorlog met Ethiopië. Nadat u weigerde, vertelde de officier u dat u naar de gevangenis zou gaan. Diezelfde dag kwam Abubaker u opzoeken op de politiepost en probeerde hij u vrij te krijgen. Toen dit lukte, sprak hij een vrouw, een zekere Aïsha (F.) aan die op de politiepost werkte. In ruil voor een som geld hielp ze u de volgende dag ontkomen. De volgende elf dagen leefde u ondergedoken in de winkel van Abubaker. De politie ging u zoeken in uw huis en dat van Abubaker. Ondertussen organiseerde Abubaker uw vertrek uit Eritrea. Op 14 december 2005 vertrok u vergezeld van een smokkelaar, Mohammed (A. R.) naar Soedan. Jullie gingen naar Port Soedan, waar Mohammed u naar een andere smokkelaar, Yousef (H.) bracht. Na een verblijf van ongeveer vier dagen in Port Soedan ging u met Yousef naar Khartoem, waar hij u overdroeg aan een derde smokkelaar, Tigani (O. F.). Na een verblijf van tien à elf dagen in Khartoem nam u het vliegtuig naar België."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Alhoewel het Commissariaat-generaal (hierna CGVS) in de ontvankelijkheidsfase besloot dat verder onderzoek noodzakelijk was aangaande uw asielaanvraag, dient thans, na onderzoek in de fase ten gronde (hierna TG), te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door u ingeroepen (vervolgings-)feiten ter staving van uw asielaanvraag een uiting zouden zijn van een geïndividualiseerde "vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Voorafgaand kan er in het algemeen worden opgemerkt dat “dienstweigering” steeds beschouwd wordt als een misdrijf en dat een vrees voor de ge(meen)rechtelijke vervolging in geval van dienstweigering in principe niet aanzien wordt als een “vrees voor vervolging” in de zin van de Conventie van Genève (Paragraaf 167, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, UNHCR). Een persoon die legerdienst weigert kan wel in aanmerking komen voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève, indien zijn dienstweigering gepaard gaat met andere geldige redenen om zijn land te verlaten of ervan verwijderd te blijven of indien hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie (Paragraaf 168, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, UNHCR).

U verklaarde Eritrea te zijn ontvlucht nadat u was opgepakt om uw verplichte militaire dienst te doen. De redenen waarom u weigert uw dienstplicht te vervullen, blijken echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van Genève te vallen. Zo verklaarde u tijdens het gehoor TG dat u weigerde uw dienstplicht te vervullen omwille van uw verwonding en omdat u als enige overbleef van uw familie: uw vader was gestorven in de onafhankelijkheidsoorlog en uw broer in de oorlog met Ethiopië. Uw moeder was van verdriet gestorven na de dood van uw broer. Bovendien weet men niet wanneer men terugkeert uit militaire dienst. U verklaarde voorts dat u niet overtuigd was van de oorlog met Ethiopië. U zou sterven: ofwel wordt u door het Ethiopische leger gedood, ofwel door het Eritrese leger. Daarenboven vechten ze om een berggebied waarin niemand geïnteresseerd is (zie gehoorverslag TG, dd 18 september 2006, p26-27 en 41).

U maakte evenmin aannemelijk dat u onoverkomelijke bezwaren hebt tegen het vervullen van de militaire dienst. U verklaarde immers dat u uw land wel wil verdedigen voor een rechtvaardige zaak (zie gehoorverslag TG p41).

Uit het voorgaande blijkt dat u onvoldoende heeft aangetoond dat een deelname aan de nationale dienstplicht voor u onoverkomelijk in strijd zou zijn met uw oprechte politieke, religieuze of morele overtuigingen of met geldige gewetensbezwaren (zoals vereist in paragraaf 170, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, UNHCR).

Er zijn wel redenen om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Er bestaat immers een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt namelijk dat de Eritrese autoriteiten buitensporig geweld gebruiken tegen mannen en vrouwen die hun dienstplicht weigeren te vervullen of proberen om zich eraan te onttrekken (zie informatie in administratief dossier). Verder legde u geen documenten voor die uw reisweg, identiteit en nationaliteit aantonen.”

3.2. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas niet betwist. Op basis van de ware toedracht van dit vluchtrelaas zou vaststaan dat verzoeker op minderjarige leeftijd als scholier onder dwang arbeid heeft moeten presteren en hierdoor een werkongeval heeft gehad, wat leidde tot zijn medische vrijstelling van militaire dienst. Deze vrijstelling zou zonder reden en tegen de wet in genegeerd zijn door de overheid, die hem drie jaar onrechtmatig liet opsluiten in de gevangenis, waar hij het zwaar te verduren had en niet kon rekenen op een normale bescherming door de overheid. Na zijn vrijlating werd hij in weerwil van zijn vrijstelling en onder dreiging van een nieuwe opsluiting opnieuw opgeroepen voor actieve militaire dienst.

Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing kort, onvolledig en contradictorisch is, daar waar gesteld wordt dat het vluchtrelaas doet blijken van talrijke vervolgingen, doch niet van een geïndividualiseerde vrees voor vervolging.

Verzoeker benadrukt dat hij langdurig, herhaaldelijk en systematisch vervolgd werd en hem iedere legitieme bescherming door de overheid geweigerd werd. Aan deze vervolgingen zou geen einde komen en zij zouden opnieuw en met dezelfde intensiteit plaatsvinden indien hij het land niet had verlaten.

Verzoeker voert aan dat het CGVS deze stelling bijtreedt doordat het zelf stelt dat er ‘een reëel risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij een eventuele terugkeer naar het land van oorsprong’.

Volgens verzoeker gebruikt het CGVS als enige doch verkeerde motivering dat zijn aanvraag enkel en alleen gebaseerd zou zijn op dienstweigering, terwijl zijn aanvraag gegrond is op een hele reeks vervolgingen, mishandelingen en wederrechtelijke beslissingen door de overheid.

Verzoeker stelt dat hij niet als dienstweigeraar kan worden beschouwd aangezien hij na de operatie aan zijn linkervoet een medisch attest kreeg van zijn dokter dat hem ontheffing verleende van militaire dienst. Het verplicht stellen van militaire dienst voor een fysisch onbekwame persoon staat volgens verzoeker gelijk aan een onmenselijke behandeling. Het CGVS is dan ook fout wanneer het *in casu* gewag maakt van 'dienstweigering', wat wordt bestempeld als een misdrijf door het Handboek voor Procedures en Criteria voor het bepalen van de Vluchtelingenstatus (paragraaf 167). Verzoeker voert aan dat hij dan ook geen 'onoverkomelijke bezwaren', zoals politieke, religieuze of morele overtuigingen of geldige gewetensbezwaren dient aan te tonen.

Verzoeker argumenteert dat er bovendien een hele reeks andere relevante motieven bestaan om zijn land van herkomst te verlaten, binnen de definitie tot vrees voor vervolging.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt inzake zijn identiteit en reisweg (zie inventaris verzoekschrift, rechtsplegingdossier, stuk 1, p. 11), hetgeen een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij het vervullen van zijn dienstplicht weigerde omdat (i) hij verwond was (ii) hij als enige van zijn familie overbleef (iii) de duurtijd van de militaire dienst in de praktijk niet vaststaat (iv) hij niet overtuigd was van de oorlog met Ethiopië (v) de oorlog om een berggebied gaat waarin niemand geïnteresseerd is (administratief dossier, stuk 4, p. 27, 41). De bestreden beslissing stelt terecht vast dat geen van deze redenen zich laat categoriseren als een politiek, religieus, etnisch of ander Conventie-gerelateerd motief en verzoeker aldus niet aantoont dat zijn dienstweigering en de daaruit voortvloeiende problemen enige nexus vertonen met de Conventie van Genève.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn weigering voortvloeit uit onoverkomelijke gewetensbezwaren aangezien hij verklaarde zijn land wel degelijk te willen verdedigen voor een rechtvaardige zaak (administratief dossier, stuk 4, p. 41).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

De Raad merkt op dat het louter herhalen van de eerder uiteengezette asielmotieven niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (R.v.St., X., nr. 156.221, 10 maart 2006; R.v.St., X., nr. 153.278, 4 januari 2006).

Verzoekers argumentatie dat hij over een medisch attest zou beschikken waardoor er geen sprake is van een misdrijf en hij dan ook geen onoverkomelijke bezwaren zou moeten aantonen is niet dienstig daar dit beweerde attest niet wordt bijgebracht.

Verzoekers verklaring dat het verplicht stellen van militaire dienst voor een fysisch onbekwame persoon gelijk staat met onmenselijke behandeling, is niet afdoende om het voorgaande te ontkrachten en kan niet dienstig worden ingeroepen om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn asielaanvraag niet enkel gebaseerd is op zijn dienstweigering, doch op een hele reeks van vervolgingen, mishandelingen en wederrechtelijke beslissingen door de overheid, merkt de Raad op dat verzoeker er met betrekking tot deze problemen evenmin in slaagt aan te tonen dat zij hun oorsprong vinden in één van criteria van de Conventie.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechterlijke zin heeft.

4.1. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de bevestiging van de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut.

4.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toekent en dat er in het administratief dossier geen reden voorhanden is om dit onderdeel van de bestreden beslissing te hervormen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 27 februari 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.